

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

~~02918932~~

02918932

303

Prijevod

DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS

Ja,

Prezime, ime:

BAYANOVIC FADIL

Datum i mjesto rođenja:

4.07.1962 KAZAN - ZIMBABWE

Identifikacioni broj ili broj pasoša: _____

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika Charlotte DAHURON

da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 7.9-02-1998/14,30-03-2002/6-05-02
i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave, ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 6.05.03

U: Hagu

potpis davaoca deklaracije

potpis predsjedavajućeg službenika

Presiding
Officer

Rule 92 bis

02918933

~~02918933~~
SBB

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: BANJANOVIĆ

Ime: Fadil

Ime oca: Šefko

Nadimak:

Pol: muški

Datum rođenja:

Mjesto rođenja: Kozluk

Nacionalnost: Bošnjak

Vjeroispovijest: Musliman

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i bosanski

Trenutno zanimanje: pomoćnik ministra za povratak, u vladi Tuzlanskog kantona
Prethodno: Gradonačelnik Kozluka

Datum(i) razgovora: 06/05/2003

Razgovor(e) vodili: Rita Pradhan & Karim Agha- Khan

Prevodilac: Šejla DJULIMAN

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: gore nevedeni

Potpis: /potpisano/
(svjedok)

Paraf: /parafirano/
(ostali prisutni)

02918934

~~02918934~~

S.B.S

Danas sam pročitao prijevod izjave na bosanskom jeziku, koja je uzeta na engleskom jeziku i koju sam dao 7. I 9. februara 1998. zatim 12. marta 2001. I 30. marta 2002. Godine. Verzija moje izjave na engleskom jeziku nosi sljedeće brojeve 0058-4388-0058-4397 I 0217-1375-0217-1384. Primjećujem da se moj potpis i inicijali nalaze na svakoj strani te izjave.

Prijevod te izjave na bosanskom jeziku nosi sljedeće brojeve 0301-8074-0301-8083 I 0307-3636-0307-3642.

Pošto sam imao priliku da pročitam izjavu, želim ukazati na sljedeće:

- 1 U mojoj drugoj izjavi na stranici ERN 0307-3638, u paragrafu 18 umjesto Marko PAVLOVIĆ treba da stoji Žučo.

POTVRDA SVEDOKA

Ova izjava od dvije stranice /u originalu glasno / pročitana mi je na engleskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: **Banjanović**

Ime: **Fadil**

Ime oca: **Šefko**

Nadimak/pseudonim:

Pol: **muški**

Datum rođenja: **4. jula 1962.**

Mjesto rođenja: **Kozluk**

Nacionalnost: **Bošnjak**

Vjeroispovijest: **muslimanska**

Jezik/jezici koje govori: **bosanski**

Jezik/jezici koje piše: **bosanski**

Jezici korišteni u toku razgovora: **engleski i bosanski**

Trenutno zanimanje: **pomoćnik ministra za povratak, u vladi Tuzlanskog kantona**

Prethodno: **gradonačelnik Kozluka**

Datum(i) razgovora: **14.03.2001. i 30.03.2002.**

Razgovor(e) vodili: **Rita Pradhan**

Prevodilac: **Enida Jahić, izjavu ponovo pročitala svjedoku Elvira Hršić**

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora:

Potpis: /potpisano/
(svjedok)

/potpisano/
(ostali prisutni)

Rule 92 bis

IZJAVA SVJEDOKA

- 1) Ovu izjavu dajem dobrovoljno i u njoj ću sve opisati po svom znanju i sjećanju.
- 2) Razumijem da se od mene očekuje da opišem događaje koji su mi poznati jer sam ih lično vidio, a u izjavi ću jasno naznačiti koje sam činjenice doznao od drugih. Od mene se očekuje da dam istinitu izjavu o onom što sam lično doživio.
- 3) Službenica Tužilaštva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju koja sa mnom vodi razgovor obavijestila me je da moja izjava može biti upotrijebljena u krivičnom postupku. U vezi s tim, želio bih izraziti spremnost da svjedočim u Hagu, u Nizozemskoj, ukoliko se to od mene bude tražilo.
- 4) Već sam dao izjavu istražitelju MKSJ-a, 9.2.1998. u Tuzli. Tada sam zaboravio spomenuti mnogo toga što sam iskusio u Kozluku i Zvorniku.
- 5) U februaru 1992., u hotelu "Mali Zvornik" u opštini Zvornik, pojavio se čovjek koji se zvao Marko Pavlović. On je takođe boravio i u Banji Koviljači. Rekao je da je službenik Službe državne bezbednosti Srbije i da je zadužen za Podrinje u istočnoj Bosni. Pozvao ga je Ratko Vidović, načelnik MUP-a u Malom Zvorniku u Srbiji. Pavlović je prisustvovao, kao gost sastanku u Zvorniku na kojem je proglašen Srpski Zvornik. Bila je to sjednica Skupštine opštine. Marko Pavlović je tokom rata boravio na tom području. Hvalio se da je u dobrim odnosima s generalom Jankovićem iz Tuzle. Spominjao je povezan i s pukovnikom Tačićem /ne znam kako se zove/ i Dubajićem, oficirima JNA. Imao je jednu od glavnih uloga u naoružavanju srpskih paravojnih i drugih jedinica. Noću je dovezio kamione pune oružja i municije koje su slali oficiri s kojima je bio u kontaktu.
- 6) Sve ovo su mi rekli Srbi, a istinitost toga je potvrdilo nekoliko ljudi. Znam da je Pavlović bio komandant TO-a u Zvorniku i mislim da je, od trojice komandanata TO-a u Zvorniku, bio treći po rangu.
- 7) Prvi komandant TO-a u Zvorniku je bio Zoran Subotić (šešeljevac), koji je bio poslanik u Skupštini Srbije i koji je javno govorio da je komandant i da je učestvovao u napadu na Zvornik. Na funkciji komandanta je bio od 5. do 13. aprila 1992.
- 8) Drugi komandant TO-a je bio Zoran Pažin, brat Vojina Pažina, koji je na tom mjestu bio od 14. do 20. aprila 1992.
- 9) Treći komandant TO-a je bio Marko Pavlović, koji je na tom mjestu bio od 20. aprila do kraja avgusta 1992.
- 10) Postojao je plan A i plan B. Plan A se odnosio na opštine gdje su Srbi bili u većini i gdje su trebali preuzeti vlast i opštinu proglasiti srpskom, te preuzeti policiju i druga tijela. Plan B se odnosio na opštine gdje su Srbi bili u manjini.
- 11) Takav je plan postojao za Zvornik jer su u Zvorniku Muslimani činili većinu stanovništva. Plan je podrazumijevao iseljavanje Srba na većinska srpska područja, poput Karakaja, gdje su osnovani srpska opština i srpski MUP. Preseljenje Srba je 5. aprila 1992. naredio Momčilo Mandić. On je u to vrijeme bio pomoćnik ministra unutrašnjih poslova BiH, međutim, Srbi su

Potpis: /potpisano/
(svjedok)

2

/paraf/
(ostali prisutni)
/paraf/

ga smatrali ministrom. On je iz Sarajeva u Zvornik poslao službenu obavijest da se MUP dijeli na srpski i muslimanski dio. Čelnici u opštini Zvornik bili su Jovo Mijatović, predsjednik Srpske opštine Zvornik, stacioniran u Karakaju, Jovo Ivanović, predsjednik Izvršnog odbora, i Stevo Radić, opštinski sekretar i jedan od kreatora operacija koje su se sprovodile.

12) Stevan Ivanović je bio načelnik odbrane Zvornika. Milenko Mijić je bio načelnik srpskog MUP-a u Zvorniku.

13) Dragan Spasojević je bio načelnik MUP-a u Zvorniku ali samo 15 dana. Dana 20. aprila 1992. postao je direktor «Autotransporta» u Karakaju.

14) Prvi sastanak između Arkana i ovih funkcionera održan je u hotelu u Malom Zvorniku, gdje je Arkan istukao Srbe Jovu Ivanovića i Jovu Mijatovića zbog toga što su pregovarali s Muslimanima Abdulahom Pašićem i Kapidžićem. Nakon toga Ivanović i Mijatović su se morali kriti od Arkana.

15) Otprilike 5. aprila 1992. Arkan je Pejića postavio za glavnog čovjeka u Zvorniku. Pavlović i Pejić su uspostavili blisku saradnju. Obojica su ratovali u Hrvatskoj. Tandem Pavlović-Pejić je preuzeo kontrolu nad tim područjem. Bila je to diktatura. Planirali su izvesti napad na Zvornik 8. aprila 1992. Dan ranije, Arkan je u Malom Zvorniku istukao onu dvojicu.

16) Čudno je da se Arkan pojavio samo jedanput. U Mali Zvornik je stigao "golfom trojkom", registracije 900-003, koji je pripadao MUP-u u Beogradu, i istog dana se zaputio u fabriku "Alhos".

17) Marko Pavlović i Pejić su komandovali napadom na Zvornik. Arkan se drugi put u Zvorniku pojavio nakon što je grad pao. Stigao je oko 13:00 časova, nešto fotografisao i zatim otišao u fabriku u "Alhos", nakon čega ga više nisu vidjeli.

18) Pejić je na području Zvornika boravio kratko, a vraćao se s vremena na vrijeme. Na njegovo je mjesto kasnije došao Marko Pavlović.

19) Paravojne snage su na zvorničko područje stigle između 5. i 8. aprila 1992. Bili su to Beli orlovi, koje je vodio Aždaja, Žute ose, koje je vodio Žučo, paravojne jedinice koje je vodio Niški ili Pivarski, i Crvene beretke, koje je vodio kapetan Dragan.

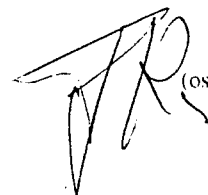
20) Članovi srpskog Kriznog štaba su bili:

1. **Brano Grujić**, predsjednik SDS-a i Kriznog štaba,
2. **Stevo Radić**, prije rata sudija i opštinski sekretar. Rođen je u Jardanu, u zvorničkoj opštini. Upravljaio je finansijama i bio nadležan za opljačkane stvari. On je u ime Kriznog štaba bio u kontaktu sa Žučom ili Markom Pavlovićem i drugima, a u vezi s isplatom ili drugim stvarima/uglavnom novca/. Za to ga je ovlastio Brano Grujić.
3. **Jovo Mijatović**, član Kriznog štaba i SDS-a i poslanik u republičkoj skupštini. On je jedini bio u vezi s Radovanom Karadžićem i Krajišnikom. Godine 1993. je bio predsjednik Izvršnog odbora SDS-a BiH.

Potpis: /potpisano/
(svjedok)

3

0217-1375-0217-1384/ZGrm

/paraf/
(ostali prisutni)
/paraf/

Presiding
Officer

Rule 92 bis

02918938

~~02918938~~~~03073639~~

SBB

SBB

Prijevod

4. **Jovo Ivanović** je takođe bio član Kriznog štaba i radio kao inženjer u "Glinici". Poznat je po tome što ga je istukao Arkan. Inače je bio poznat kao predsjednik Izvršnog odbora.
5. **Milanko Mijić** je bio načelnik MUP-a Zvornik do kraja aprila 1992. Na njegovo mjesto je imenovan Miloš, penzionisani policajac iz Loznice, a Milanko je na toj funkciji bio petnaestak dana.

21

U maju 1992. načelnik policije u Zvorniku je bio Marinko Vasilić. Tada je počelo najgore razdoblje za Zvornik. U Zvorniku su u to vrijeme boravili Marko Pavlović, Žučo i Marinko Vasilić.

22

Početkom avgusta 1992., po naredbi Radovana **Karadžića**, u Zvornik je došla specijalna jedinica policije s Pala, predvođena Milenkom Karišikom, i uhapsila Marka Pavlovića, Žuču i Marinka Vasilića. Oni su odvedeni u zatvor u Bijeljini, gdje im je suđeno za genocid.

23

Marko Pavlović je organizovao i izveo napad na Kozluk u noći između 20. i 21. juna 1992. u 3:15. On je naredio napad. Dan ranije, Marko Pavlović pozvao je Srbe da dođu na groblje /kao u originalu/ u Kozluku. Među njima je bio i Jovo Savić. On mi je o tome pričao. Pavlović im je rekao da označe sve srpske kuće kako ne bi pucali na njih. Veza između Srba u Kozluku i Marka Pavlovića bio je Vajo Šakotić, komandant srpske jedinice iz Kozluka. U jedinici je bilo oko 23 ljudi. Među njima je bilo ekstremista, poput Pere Obrenovića, Slobodana Josića i drugih.

24

Mnoge paravojne jedinice su prolazile kroz Kozluk. U Žučinoj jedinici bili su, između ostalih, Dragan i Mikac, a u to mjesto su vraćale i jedinice koje su predvodili Pivarski i Niški. Crvene beretke su samo prošle kroz Kozluk nekoliko puta.

25

Vojin Josipović, samozvani komandant, takođe je pljačkao po gradu. Nakon što smo otišli, Vojin je tukao muslimanske zatvorenike koje su tjerali da pljačkaju muslimanske kuće. Mehmedalija Nuhanović je svjedočio o tom zločinu.

26

Pokušao sam razgovarati s pripadnicima tih paravojnih jedinica kako bih zaštitio svoj narod, a oni su mi rekli da ih je Branko Grujić pozvao da zaštite Srbe koji su ugroženi. Rekao sam im da Muslimani nemaju oružja i da ne želimo ratovati.

27

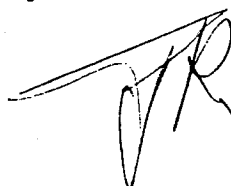
Mislim da su komandanta vojne policije zvali "Studeni". Znali smo da je u dobrim odnosima sa Žučom. Znam i da su se sukobili oko Kozluka. Zvornik se trebao zvati Žučin Grad. Studeni je htio da bude načelnik zvorničke policije. Žučo je trebao biti komandant vojske. Njih dvojica su se tada sukobili s Markom Pavlovićem.

28

Marka Pavlovića sam sreo na skupu koji je održan u Domu kulture u Kozluku. Skup je održan u maloj dvorani i na njemu je bilo tridesetak ljudi, među njima i Marko Pavlović. Mehi Hadžaliću sam rekao da snimi skup. Razlog je bio taj što se Pavlović predstavljao kao glavni komandant i tražio da mu predamo oružje, topove i ostalo, koje nismo imali. Zapravo nam je naredio da predamo oružje, zbog čega sam odlučio da skup treba snimiti. On se tome usprotivio, ali sam ja rekao da ću prekinuti skup ukoliko nam ne bude dozvoljeno da ga snimimo i potom smo glasali. Rekao sam mu da nemamo nikakvo oružje i da želimo da se vratimo na posao, u fabrike i na zemlju.

Potpis: /potpisano/
(svjedok)

4

/paraf/
(ostali prisutni)
/paraf/

Rule 92bis

Nakon drugog napada, Pavlović je došao u Kozluk i počeo ispitivati ljude o tome ko je pucao na kuće. Rekao je da to rade Muslimani. Zbog toga je došao u Krizni štab.

29

Te noći Marko Pavlović je došao u Krizni štab i počeo maltretirati ljude koji su se tamo nalazili. Govorio je da će ih sve pobiti. Odmah su me pozvali. Kad sam stigao u Krizni štab, vidio sam ljude kako stoje licem okrenuti prema zidu i čuo Pavlovića kako ih pita ko je pucao. Rekao sam mu da uđe u kancelariju i sjedne i da nema potrebe da viče na ljude. Obratio sam mu se sa "komandante". I moj brat je bio među onima koji su stajali licem okrenuti prema zidu, i bio sam pomalo ljut zbog toga. Kazao sam mu da oni ne znaju ko je pucao i rekao sam ljudima da izađu iz kancelarije. Bio je vrlo grub prema njima. Moj brat i osoblje su bili nasmrtno preplašeni.

30

To su bili moji susreti s Markom Pavlovićem. Nikad nisu bili ugodni. Nisam ga se plašio, niti toga da bi mogao da me ubije.

31

Brano Grujić je, kadgod bi došao u Kozluk, uvijek bio u vojnoj uniformi i nosio pušku. U njegovoj pratnji su bili Žučo, Mile Erić i ljudi koji su nosili rukavice bez prstiju. Na dan deportacije, u bivšoj zgradi MUP-a sam sreo Branu Grujića i Jovu Mijatovića koji su mi rekli da je došlo vrijeme i da moramo otići u roku od jednog sata. Sijali su od sreće što će nas protjerati s tog područja. Osjećao sam se stvarno poniženim jer je Brano Grujić bio predsjednik Opštine i mogao je ljudima bar dan ranije reći da se sprema za odlazak. Bilo je vrlo teško spremati se za jedan sat. Nije rekao zbog čega moramo napustiti Kozluk.

32

U aprilu 1992. Pejić je rekao ljudima da će biti preseljeni ukoliko ne budu mogli ostati.

33

Na dan deportacije Kozluk je bio pun vojske i paravojnih policijskih jedinica. Pavlović je bio komandant TO-a u Zvorniku i on je vojnicima naredio da deportuju ljude iz Kozluka. Deportaciju su dobro organizovali Marko Pavlović i Brano Grujić, jer mi je Grujić na sastanku, na moje pitanje o prevozu, odgovorio da ne brinem i da je sve organizovano.

Potpis: /potpisano/
(svjedok)

/paraf/
(osobni prisutni)
/paraf/

POTVRDA SVJEDOKA

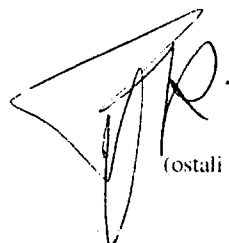
Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 30.03.2002.

Potpis: /potpisano/
(svjedok)

/paraf/
(ostali prisutni)
/paraf/

Rule 92bis

02918941

~~02918941~~
SBB

~~03075042~~

SBB

Prijevod

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Elvira Hrštić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

1. Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
2. Fadil Banjanović mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
3. Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Fadila Banjanovića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
4. Fadil Banjanović je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 30.03.2002.

Potpis: /potpisano/

Presiding
Officer

Rule 92 bis

Potpis: /potpisano/
(svjedok)

0217-1375-0217-1384/ZGrm

7

/paral/
(ostali prisutni)
/paral/

~~02918942~~
SAB
02918942

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Banjanović

Ime: Fadil

Ime oca: Šefko

Nadimak:

Pol: muški

Datum rođenja: 4. juli 1962.

Mjesto rođenja: Kozluk

Nacionalnost: Bosanac

Vjeroispovijest: islam

Jezik koji govori: bosanski

Jezik koji piše: bosanski

Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i bosanski

Trenutno zanimanje: direktor Ureda za
povratak izbjeglica i raseljenih lica

Prethodno: gradonačelnik Kozluka

Datumi razgovora: 7. i 9.2.1998.

Razgovor vodila: Rita Pradhan

Prevodilac: Zvezdan Karadžin

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora:

Potpis: /potpisano/

/parafirano/

/potpisano/

02918943

~~02918943~~

SBB

IZJAVA SVJEDOKA

2-1 Zovem se Fadil Banjanović. Rođen sam u Kozluku 4.7.1962. Otac mi se zove Šefko, a majka Hidajeta. Oženjen sam i žena mi se zove Fadila (1962). Imam sina Šefka (1986) i kćer Šejlu (1997). U Zvorniku sam završio srednju ekonomsku školu. Direktor sam Ureda za povratak izbjeglica i raseljenih lica.

2-2 Prije rata sam bio gradonačelnik Kozluka, od 1984. do 1992, i predsjednik Lovačkog društva "Fazan", od 1989. do 1992. To je bio jedan od razloga zbog kojeg su me ljudi na području Zvornika visoko poštovali.

2-3 U selima Šepak, Skočić i Kozluk živjelo je oko 11.000 ljudi. U tim selima Muslimani su bili većina. Oko sela Šepak, Skočić i Kozluk nalazila su se srpska sela Ugljar, Malešići, Tabanci, Riči, Kiseljak i Tršić.

2-4 Dana 8. aprila 1992, u opštini Zvornik je izbio rat. Nakon pada Zvornika, srpske snage su potpuno opkolile Kozluk. Srpske snage su postavile barikade na cestama koje su vodile iz sela. Kozluk je, ustvari, smješten na glavnoj cesti Zvornik-Bijeljina. Kozluk je okružen srpskim selima u kojima su pripadnici srpskih paravojnih jedinica postavili barikade.

2-5 Nakon pada Zvornika, u okolnim selima smo vidjeli puno nepoznatih naoružanih ljudi u uniformama. Jednom sam ih upitao šta tu rade. Rekli su da ih je pozvao Brano Grujić.

2-6 Pošto se toliko puno čudnih stvari dešavalo, zamolio sam dvojicu Muslimana, od kojih je jedan bio šumar, da, radi naše bezbjednosti, ispitaju šta se dešava u svim okolnim područjima. Oni su vidjeli kako se ti ljudi vojno obučavaju u blizini Kozluka. Ono što su vidjeli saopštili su čovjeku po imenu Redžo, koji je bio aktivni policajac u Kozluku. Redžo je tako otišao na ta mjesta da prikupi dokaze o njihovim aktivnostima, kao što su kutije od municije, prazne čahure i kosti ovaca koje su ti ljudi krali u muslimanskim selima. Redžo je onda te dokaze odnio u policijsku stanicu u Zvorniku. Nikakva istraga nije izvršena u vezi s tim dokazima.

2-7 Osim toga, pripadnici srpskih paravojnih jedinica su počeli da vojno obučavaju domaće Srbe. Ti Srbi pripadnici paravojnih jedinica su maltretirali one domaće Srbe koji nisu htjeli da idu na vojnu obuku i uzmu oružje u ruke. Sve to sam svojim očima vidio, a o tome su mi pričala i dvojica Muslima koje sam zamolio da ispitaju šta se dešava.

2-8 U to vrijeme su u toku bili veliki cestovni radovi u selima Ugljari, Malešići i Tabanci. Mi smo se jako iznenadili kada smo vidjeli da Srbi grade put koji je bio veoma skup i koji nije bio neophodan, jer je kroz Kozluk prolazio veoma dobar asfaltni put. Kasnije smo saznali da se put gradio po nalogu Brane Grujića i drugih visokih srpskih funkcionera iz Zvornika.

/parafirano/

[Handwritten signature]
/parafirano/

02918944

~~02918944~~
583

2-9 Čudno je bilo i to da su te jedinice obavljale vojnu obuku na rijeci Drini. Srbi su počeli da patroliraju tim krajem i njihove patrole su se prilično često smjenjivale. Pretpostavio sam da te paravojne jedinice dolaze iz baza smještenih u Srbiji – u Banji Koviljači, Radaljskoj Banji i Gučevu. To sam pretpostavio na osnovu onoga što sam saznao iz razgovora s tim ljudima. Ponekad bi rekli da moraju da idu u Banju Koviljaču zato što će tamo doći Arkan i Šešelj.

2-10 Ustvari, mislio sam da će sve biti u redu ako s njima popričamo o trenutnoj situaciji. Međutim, u okolnim selima se dešavalo toliko čudnih stvari da sam odlučio da u Kozluku osnujem krizni odbor. To je bilo prije napada na Zvornik.

2-11 Krizni odbor se sastojao od deset članova. Ja sam bio predsjednik Kriznog odbora. Mene su postavili za predsjednika Kriznog odbora zato što sam bio u veoma dobrim odnosima i sa Srbima i sa Muslimanima na tom području, a i zato što sam bio čovjek umjerenih pogleda. Bio sam i član SDP-a i Skupštine opštine Zvornik. Među ostalim članovima Kriznog odbora bili su i ovi:

- Amir Jakupović
- Ramiz Pekmezović
- Fadil Hadžić
- Muhamed Osmanbegović
- Šemsudin Hasanbegović
- Halid Harambašić
- Meho Hasanović
- Ferid Fetaković
- Mehmedalija Purković

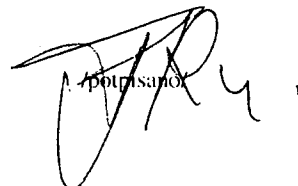
2-12 Brano Grujić je bio predsjednik SDS-a u Zvorniku. Među ostalim članovima SDS-a bili su Radić i Mijatović. Vidio sam da se ti ljudi brinu samo za svoj položaj, a ne za narod koji predstavljaju.

2-13 Kada su me postavili za predsjednika Kriznog odbora, pokrenuo sam ideju zajedničkih patrola Srba i Muslimana na području našeg sela. Do tada je policijska stanica u Kozluku već bila podijeljena na muslimanski i srpski dio. U to vrijeme smo u našem selu još uvijek živjeli zajedno.

2-14 Kasnije je zvornička policijska stanica podijeljena u srpski i muslimanski dio. Srbi su uspostavili novu policijsku stanicu u Čelopeku. Policajci Srbi su iz zvorničke policijske stanice uzeli gotovo svo oružje, opremu za vezu i vozila i prenijeli ih u policijsku stanicu u Čelopeku. Sve te aktivnosti nisam vidio svojim očima, već sam o tome čuo od drugih. U to vrijeme nismo mogli kontaktirati sa ljudima iz Zvornika zato što je Kozluk bio odsječen barikadama koje su postavljene na izlazima iz sela.

2-15 Tom tog perioda, na Radio Loznici su objavljivali proglas da Muslimani trebaju da predaju svo svoje oružje. Govorili su o ručnom i protivtenskovskom oružju i topovima koje mi nismo imali. Imali smo samo lovačke puške i pištolje.

/parafirano/

Potpisnik

02918945

538

~~02918945~~

538

2-16

Ured kozlučkog Kriznog odbora nalazio se u vatrogasnoj stanici. Održavali smo redovne sastanke na kojima smo razmatrali situaciju na tom području i odlučivali o tome šta trebamo činiti, kako se organizovati itd.

2-17

Bio sam u veoma dobrom odnosu sa nekim Srbima iz okolnih sela tako da sam od njih mogao da prikupim sve informacije o tome šta se dešava u zborničkoj opštini. U to vrijeme smo čuli pucnjavu i plašili smo se. Kroz Kozluk su vrlo često prolazile paravojne jedinice koje su napadale sela Sapnu i Kovačeviče. Strahovao sam da bi to moglo izazvati reakciju ljudi iz Kozluka, ali se to srećom nije dogodilo jer sam u Kozluku ljude upozorio na moguće posljedice takvih reakcija.

2-18

Kao što sam već rekao, Kozluk je bio odsječen jer su vojne jedinice i domaći Srbi oko njega postavili barikade. Domaći Srbi su mi rekli da su im Brano Grujić i neki visoki funkcioneri iz Zvornika naredili da postave barikade.

2-19

Brano Grujić, Stevo Radić, Jovan Mitrović, Božo Vidović i Žiko Ristanović, koji je bio iz Malešića, obilazili su sva okolna srpska sela, držali govore i sve organizovali.

2-20

Na zahtjev Kriznog odbora u Kozluku, sa Srbima su organizovana tri sastanka na kojima se raspravljalo o situaciji na tom području. Dva sastanka su održana u Kozluku, a jedan u srpskom selu Tabanci. Pozvali smo sve ljude iz sela Tršič, Tabanci, Kaludrani, Malešići, Ugljare i Riči. Sastanku u selu Tabanci predsjedavao je Boško Milić, direktor preduzeća Drina trans.

2-21

Brano Grujić je, u svojstvu predsjednika SDS-a, došao na dva sastanka koja su održana u Kozluku. Tim sastancima su prisustvovali i drugi visoki srpski funkcioneri. Na jednom od tih sastanaka, Brano Grujić je rekao da se Muslimanima neće dogoditi ništa loše i da nemaju nikakvog razloga da se plaše. Takođe nam je rekao da ne napuštamo svoja sela pošto rata neće biti. Onda smo ga mi iz muslimanskih sela Kozluk, Šepak i Skočić upitali otkud u našem kraju, ako rata neće biti, sve te paravojne jedinice i zašto Srbi postavljaju barikade oko muslimanskih sela. Brano Grujić je na to odgovorio da ne brinemo jer će redovna policija i redovne jedinice JNA uzeti stvari u svoje ruke.

2-22

Drugom sastanku u Kozluku prisustvovali su Brano Grujić i major Pavlović i na njemu se raspravljalo o situaciji nastaloj kada su svi ljudi iz Šepaka i Skočića pobjegli iz tih sela i prešli u Kozluk.

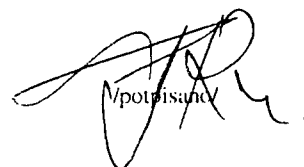
2-23

Muslimani iz Šepaka i Skočića su pobjegli u Kozluk zato što su se uplašili. U ta sela su dolazili srpski paravojni oficiri u pratnji srpskih vojnika i preko megafona tražili da "svi seljani koji posjeduju oružje, to oružje predaju". Ali, oružje je predato još prije njihovog dolaska u Kozluk. Srpske paravojne jedinice su htjele da od Muslimana uzmu velike količine oružja koje mi nismo imali.

2-24

Mislim da je u to vrijeme u Kozluku bilo oko deset ili dvanaest hiljada ljudi. Ljudi iz Šepaka i Skočića su formirali konvoj vozila - traktora, putničkih automobila i kamiona - dugačak nekoliko kilometara. Ljudi su spavali u svojim vozilima čekajući

/parafirano/

Vpotpisano

02918946

SBB

~~02918946~~

SBB

na dozvolu da napuste područje. Pokušavao sam da ih ubijedim da se vrate svojim kućama.

2-25

Meni je, kao predsjedniku Kriznog odbora, bilo veoma teško da se bavim sa deset-dvanaest hiljada ljudi. Tako sam proširio Krizni odbor. Svim raseljenim Muslimanima sam rekao da se strogo pridržavaju mojih uputstava i da će, ako to ne budu učinili, morati da napuste Kozluk. Svi raseljeni Muslimani su se povinovali mojim uputstvima. Nastavili smo sa zajedničkim patrolama.

2-26

Takođe sam telefonom stupio u kontakt s g. Avdom Hebibom, savjetnikom Ministarstva unutrašnjih poslova BiH u Sarajevu, i od njega zatražio da ubijedi Srbe da omoguće Muslimanima sa tog područje slobodan prolaz u Tuzlu. Zamolio sam ga i za druge oblike pomoći, poput medicinske pomoći i pomoći u hrani, i međunarodne pomoći. Takođe sam tražio da jedinice JNA zaštite naša sela. U to vrijeme sam još uvijek vjerovao u JNA. Rekao sam mu da u našem selu nismo vidjeli nijednog vojnika JNA, već samo paravojne grupe. Rekao je da će izvršiti pritisak na generala Jankovića u Tuzli da pošalje vojnike u Kozluk da održavaju red.

2-27

Takođe smo preko telefona bili u redovnom kontaktu sa zamjenikom gradonačelnika Tuzle g. Seadom Avdićem. I od njega sam zatražio pomoć. Sead Avdić je pokušao da pošalje posmatrača Evropske unije, ali su ih Srbi istjerali iz njihovih vozila i na kraju im ta vozila oteli, pa su posmatrači bili prisiljeni da se pješke vrate u Tuzlu. Tuzlanske vlasti su takođe poslale autobuse, ali njima nije dopušteno da uđu u Kozluk. Gospodin Avdić mi je kasnije to ispričao preko telefona.

2-28

Jednog dana se u mom uredu u Kozluku pojavio Brano Grujić. Nosio je maskirnu uniformu. S njim su bili Dragan Spasojević, načelnik policijske stanice u Zvorniku, i dr. Muhamed Jelkić iz Zvornika. On je Musliman i bio je, ustvari, talac Brane Grujića i Dragana Spasojevića, koji je, zajedno sa srpskim popom, Vasilijem Kačavendom, i imamom Muhamed efendijom Lugavićem, koji su takođe tu bili prisutni, morao da ubijedi ljude iz Kozluka i raseljene Muslimane iz Šepaka i Skočića da ne pokušavaju da silom prođu kroz srpske barikade.

2-29

Nakon toga su Brano Grujić, Dragan Spasojević i drugi zatražili da sa mnom razgovaraju nasamo. Ja sam to odbio rekavši da se tu nalazi deset ili dvanaest hiljada ljudi i da se oni njima trebaju obratiti. Onda su se oni, jedan po jedan, obratili narodu. Rekli su

- da se ništa rđavo neće dogoditi i da narod nema razloga da se plaši,
- da niko neće biti povrijeđen,
- da niko neće biti uhapšen
- da se ljudi trebaju vratiti u svoja sela.

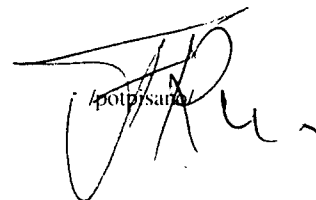
2-30

Rekli su nam da nas neće pustiti jer je za nas bilo opasno zbog napetosti na tom području i zbog toga što bismo, prilikom izlaska, morali proći kroz više srpskih sela.

2-31

Nakon njihovog obraćanja našem narodu, lično sam razgovarao s Branom Grujićem i zamolio ga da mi omogući da se sastanem s čovjekom koji je zapravo vladao

/parafirano/

/potpisano/

02918947

~~02918947~~

SRB

SRB3

situacijom. To sam zatražio zato što je Brano Grujić znao reći da postoji neko ko je iznad njega. Dr. Jelkić i efendija Lugavić su me upozorili da budem smiren i da donosim razborite odluke.

2-32

Istog dana, Brano Grujić, Dragan Spasojević, dr. Muhamed Jelkić, Muhamed Lugavić i ja smo otišli u fabriku ALHOS u Karakaju.

2-33

Na putu prema Karakaju, vidio sam puno pripadnika paravojskih jedinica i barikade. Jako sam se plašio jer sam vidio kako mitraljez nosi i jedan mentalno bolesni čovjek, zvan "Curica", što je značilo da su naoružali baš svakog Srbina na tom području. Kada sam to vidio, upitao sam Branu Grujića čemu sva ta vojska i oružje. On mi je na to rekao da oni moraju da brane svoju zemlju jer je na tom području navodno bilo previše muslimanskih paravojskih jedinica. To je, dakle, bio razlog zbog kojeg su oni nagomilavali srpske jedinice na području Zvornika. Rekao sam mu da u Kozluku i okolnim selima nema nikakvih paravojskih grupa i da oni tamo mogu doći u inspekciju kad god to žele.

2-34

U Čelopeku sam vidio veći broj tenkova i oklopnih vozila. Kada smo došli u fabriku ALHOS, tamo nas je na prvom spratu dočekaio izvjesni Pejić, koga od ranije nisam poznavao. U prizemlju sam vidio veći broj mladih vojnika koji su izgledali jako spremni, sa kratko potišanim kosom i bez brkova i brade. Nosili su crne pletene kape i rukavice bez prstiju. Predstavili su me Pejiću, kao čovjeku zaduženom za ljude s kozlučkog područja.

2-35

Pejiću je bilo oko 30 godina. Bio je visok oko 180 cm, imao je kratku crnu kosu, ali nije nosio ni bradu ni brkove. Na sebi je imao maskirnu uniformu.

2-36

Iz tih kontakata sam shvatio da je Brano Grujić podređen Pejiću. Pejić je, na tom sastanku, rekao da ljudi iz Kozluka nemaju nikakvog razloga da se plaše, da mogu ostate u svojoj domovini i da je predaja oružja, ako ga imaju, jedino što moraju uraditi. Moj cilj je bio da ubijedim Pejića u to da na području nema ni muslimanskih paravojskih jedinica ni oružja i želio sam da on vidi sve te barikade oko Kozluka i sve te bradate vojnike s kokardama na njima, pa sam ga tako pozvao da dođe u Kozluk i garantovao mu punu bezbjednost, rekavši mu da mu nikakva pratnja neće biti potrebna. Pristao je da krene sa mnom. Odmah nakon sastanka, svi smo otišli u Kozluk.

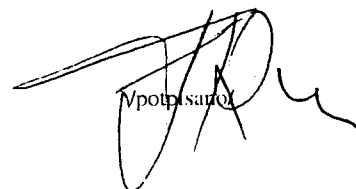
2-37

Kada smo došli do jedne srpske barikade, Pejić se jako naljutio na vojnike na barikadi i, psujući ih, nazvao ih je banditima. Pitao ih je zašto, umjesto tih barikada, nisu postavili kontrolni punkt sa redovnom policijom. Rekao im je da trebaju ići u Hrvatsku ako žele da se bore u ratu, umjesto što su tu. Rečeno mi je da je na povratku iz Kozluka on čak tukao vojnike na nekim barikadama.

2-38

Kada smo stigli u Kozluk, obavijestio sam Pejića o situaciji na tom području. Rekao sam mu da smo zbog tih barikada potpuno odsječeni i izolovani, da kroz sela prolaze kamioni puni vojnika i da oni pritom otvaraju vatru, te da nam ponestaje hrane i da nam je potrebna zdravstvena njega itd. On se onda obratio okupljenom narodu

/parafirano/

Vpotpisano

02918948

Prijevod (03010080)
Original: engleski

SRB

~~02918948~~

SRB

Kozluka, rekavši da će hrana i lijekovi biti nabavljeni što je moguće prije. Brani Grujiću je rekao da je on odgovoran za narod Kozluka pošto je on gradonačelnik Zvornika i okolnog područja. Grujiću je, pored toga, naložio da za Kozluk obezbijedi ambulantna kola. Narodu je obećao da više neće biti zlostavljanja i dodao da vojnici koji žele da se bore trebaju otići u Hrvatsku da se bore na tamošnjim ratištima. Dalje je obećao da će one "lešinare" na barikadama poslati na borbenu liniju. Održao je obećanje jer su narednog dana u Kozluk stigli kamioni natovareni hranom i lijekovima, kao i jedna ambulantna kola.

2-39

Treći sastanak je održan u selu Tabanci. Na tom sastanku smo željeli da svoje srpske komšije uvjerimo u to da nemamo nikako oružje, već samo lovačke puške, da na tom području nema nijednog pripadnika Zelenih beretki i da smo, kao i uvijek, spremni da živimo zajedno s našim komšijama Srbima. Pitali smo ih za one vojnike na našem području koji su došli sa strane i kakva je svrha njihovog prisustva. Primijetio sam da su i naše komšije Srbi pod pritiskom tih paravojnih jedinica. To je bio samo lokalni sastanak, tako da njemu nije prisustvovao niko iz Zvornika.

2-40

Kasnije sam saznao da je Pejić sa svojim vojnicima izmlatio neke neposlušne vojnike u susjednim selima, Malešićima i Kiseljaku, zato što su pucali u zrak i bacali ručne bombe. Neke od njih je čak natjerao da se skinu i nagi stoje neko vrijeme. Situacija se nakon toga uglavnom popravila. Pejić je rekao da nemamo nikakvu mogućnost da odemo u Tuzlu i da onaj ko želi da ode s tog područja može otići samo u Srbiju. Bilo nam je sasvim jasno da ne možemo ići u Tuzlu. Bili smo opkoljeni, a srpski narod je bio do zuba naoružan. Bili smo svjesni prisustva velikog broja paravojnih grupa.

2-41

Ljudi iz Šepaka i Skočića su se vratili svojim kućama. Nakon toga sam shvatio da bi sa tog područja bilo poželjno ljude odvoditi prema Srbiji u manjim grupama. To je bilo jedino što smo mogli učiniti, jer je na tom području rat već bjesnio. Moj komšija Srbin, Drago Mašanović, koji je bio policajac, me je jednog dana obavijestio da u fabrici ALHOS drže neke ljude s područja Kozluka. Telefonirao sam Pejiću i on mi je rekao da dođem u fabriku ALHOS. Tamo sam s njim razgovorao o puštanju tih ljudi. Kada sam tamo stigao, Pejić me upitao da li su ti ljudi pripadnici Zelenih beretki. Rekao sam da ne postoji nikakva mogućnost da oni budu Zelene bereteke, pa je on onda naredio da ih puste. Ti ljudi su bili modri od batina i imali su sreću da su preživjeli. Odveo sam ih kući. Sada se ne sjećam kako su se ti ljudi tačno zvali. Znam samo da se jedan od njih zvao Idriz.

2-42

Pejića je zamijenio čovjek zvani Žučo. Zaključio sam da bi on trebao biti paravojni komandant jer je nosio rukavice bez prstiju, a uniforma mu je vrlo često bila jako prljava i vozio je borbeno vozilo na kojem je bio montiran mitraljez.

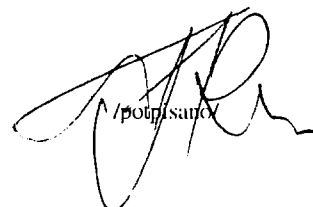
2-43

Žučić je bilo između 30 i 33 godine, bio je visok 170 cm, imao je kratku plavu kosu, nije imao ni brkove ni bradu i bio je čvrste građe. Bio je škrt na riječima. Bio je pjegav po licu. Nosio je maskirnu uniformu i bio je dobro naoružan. On je iz Srbije.

2-44

Nakon toga situacija se pogoršala. Vojnici koji su prolazili kroz Kozluk su opet otvarali vatru i u Kozluku su pljačkali prodavnice i krali automobile.

/parafirano/

/potpisano/

02918949

~~02918949~~
SJB

- 2-45 Do kraja maja 1992, velikom broju Muslimana je pošlo za rukom da napuste to područje.
- 2-46 Žučo očigledno nije imao jaku kontrolu nad situacijom jer sam u tom periodu primijetio da je došlo do više okršaja između različitih paravojnih grupa.
- 2-47 Početkom juna 1992, u Kozluku su policajci Muslimani – njih osamnaest – bili prisiljeni da srpskim policajcima predaju svoje oružje i uniforme. Između 20. i 25. juna u blizini Kozluka se puno pucalo. Domaći Srbi su nam rekli da navodno Zelene beretke napadaju to području, ali su oni očigledno pripremali scenarij za naše protjerivanje. U to vrijeme je ubijen jedan Musliman na svom imanju u blizini Kozluka. Zvao se Medo Marhošević.
- 2-48 Dana 26. juna 1992. ujutro, u Kozluk je stigao veliki broj tenkova i vojnih vozila koji su raspoređeni po cijelom selu. Među tim ljudima su bili Brano Grujić i Jovan Mijatović, član Skupštine opštine Zvornik. Oni su mi rekli da dođem u policijsku stanicu u Kozluku. Tamo su mi rekli da oni više nisu u stanju da drže po kontrolom sve te vojne jedinice na području i da, stoga, muslimanskom stanovništvu više ne mogu garantovati bezbjednost. Obojica su predložila da Muslimani odu iz Kozluka. Dobili smo rok da za sat i po napustimo Kozluk. Zamolio sam ih za prijevoz i oni su mi rekli da je već obezbijeden. Brano Grujić je rekao da nećemo moći ponijeti naše lične stvari. Narod je trebao da se okupi pred Domom kulture, u centru Kozluka. Ispred svake kuće u Kozluku stajalo je nekoliko vojnika. Procijenio sam da u tom trenutku u Kozluku ima nekoliko hiljada vojnika. Vojnici su demonstrirali silu pucajući u zrak, derući se na ljude i vozeći tenkove kroz Kozluk, a zapalili su i jednu kuću i nekoliko štala. Jedan bradati četnik je teško ranio Galiba Hadžića dok je ovaj išao ka mjestu okupljanja. Sve to su radili da bi na ljude izvršili što veći pritisak.
- 2-49 Ispred Doma kulture su postavili sto i vojnici su onda počeli da popisuju ljude. Muslimani su morali da potpišu izjave da se odriču svoje imovine. Brani Grujiću sam rekao da je sramota to što rade. Rekao je da on tu ništa ne može. Zamolio sam Branu Grujića i druge srpske funcionere da produže rok kako bi se mogli okupiti svi ljudi iz Kozluka pošto su neki pobjegli u okolne šume kada su vidjeli kako stiže te jedinice. Uzeo sam megafon i krenuo po Kozluku pozivajući ljude da se okupe ispred Doma kulture. Po mom mišljenju, za nas je bilo mnogo bolje da svi zajedno napustimo Kozluk nego da pokušamo da se probijamo, jer smo bili nenaoružani i sasvim opkoljeni srpskim snagama.
- 2-50 Nakon toga je u Kozluk stiglo sedamnaest autobusa, tri kamiona sa prikolicama i dva automobila. Iz Kozluka i obližnjeg sela Skočića protjerane su 1.822 osobe iz 525 domaćinstava.
- 2-51 Kasnije sam saznao da su ljudi iz Šepaka 5. jula 1992. protjerani u Loznicu.
- 2-52 Prilikom odlaska, neki srpski vojnici su s autobusa skinuli nekoliko mladića. Htjeli su da ih streljaju, ali sam im ja rekao da prvo mene ubiju ako žele nekoga da ubiju, pa

/parafirano/

[Handwritten signature]
potpisano

02918950

Prijevod ~~0501882~~
Original: engleski

~~02918950~~

SBB

SBB

sam ih tako nakon izvjesnog vremena ubijedio da te mladiće ne ubiju. Potom smo se uputili ka Loznici u Srbiji. Pratila su nas policijska i vojna vozila. Vozila su zaustavljena na mostu prema Loznici, na srpskoj strani granice. Onda su nas predali Crvenom krstu iz Loznice.

2-53

Zatim smo u pratnji srpske policije nastavili put ka Rumi, u Srbiji. U Rumi su nas odveli na željezničku stanicu i ukrkali nas u stočne vagone. Domaće stanovništvo je bacalo kamenje na ljude, pa su tako mnogi od nas povrijeđeni. Odatle su nas transportovali u izbjeglički logor u Subotici. Tamo smo proveli nekoliko noći, spavajući vani. Nakon toga smo, zahvaljujući velikoj pomoći mađarskog naroda, vozovima prebačeni u Mađarsku, Austriju i Njemačku.

2-54

Istražitelju sam predao tri dokumenta.

2-55

Prvi, na kojem je datum 5.4.1992, nosi naslov "Proglas građanima Kozluka" i sastoji se od jedne stranice.

2-56

Drugi, na kojem je datum 26.6.1992, odnosi se na protjerivanje ljudi iz Skočića i sastoji se od tri stranice, i

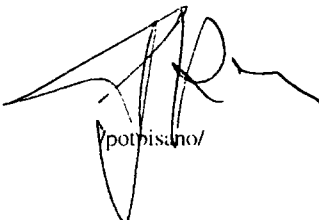
2-57

Treći, na kojem je datum 26.6.1992, odnosi se na protjerivanje ljudi iz Kozluka i sastoji se od trinaest stranica.

2-58

Napravio sam crtež Doma kulture i na njemu označio mjesto gdje sam sakrio video traku na kojoj je snimljen konvoj ljudi koji su pobjegli iz Skočića i Šepaka, kao i moj sastanak s majorom Pavlovićem.

/parafirano/

/potpisano/

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 9.2.1998.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Zvezdan Karadžin, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovan i ovlašten od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Fadil Banjanović mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno preveo s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Fadila Banjanovića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Fadil Banjanović je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 10.2.1998.

Potpis: /potpisano/

/parafirano/

/potpisano/

